

**Leben und Tod
sind untrennbar
miteinander
verbunden**

**von
Billy**

**Život a smrt jsou spolu
neoddělitelně spjaty**

Billy

© FIGU 2001

Einige Rechte vorbehalten.
Dieses Werk ist, wo nicht anders angegeben, lizenziert unter

<http://www.figu.org/licenses/by-nc-nd/2.5/ch/>

Die nicht-kommerzielle Verwendung ist daher ohne weitere Genehmigung des Urhebers ausdrücklich erlaubt.

Erschienen im Wassermannzeit-Verlag
FIGU «Freie Interessengemeinschaft für Grenz- und Geisteswissenschaften und Ufologiestudien», Semjase-Silver-Star-Center, CH-8495 Schmidrüti ZH

Překlad: FIGU-Studiengruppe Česká republika
Staženo z webových stránek: <http://cz.figu.org>
Kontakt: info@cz.figu.org

© FIGU 2001 (německy). 2011 (česky). Ně-
která práva vyhrazena. Na toto dílo platí
následující pravidla: www.figu.org/licenses/by-nc-nd/2.5/ch/

Nekomerční využití je proto bez dalšího souhlasu autora výslovně dovoleno.

Vydáno v nakladatelství Věk Vodnáře (Wassermannzeit-Verlag),
»Svobodné zájmové společenství«, Semjase-Silver-Star-Center,
CH-8495 Schmidrüti ZH, Švýcarsko

Leben und Tod sind untrennbar miteinander verbunden

von Billy

Der Tod gehört ebenso zum Leben wie das Leben zum Tod. Beide können ohne einander nicht existieren, weil sie voneinander dermassen abhängig sind wie auch das Wachsein und der Schlaf. Und wie der Schlaf eintritt, ohne dass der Mensch ihm entweichen kann, so tritt auch der Tod am Ende der Tage ein, ob der Mensch das nun will oder nicht. Doch während des Lebens macht er sich kaum oder überhaupt keine Gedanken darum, geschweige denn, dass Gefühle entstehen könnten, die sich mit dem Tod befassen. Gedanken daran werden gar aus dem Bewusstsein verbannt, obwohl es besser wäre, eingehend darüber nachzudenken, um den wirklichen Sinn des Todes zu verstehen, denn

Život a smrt jsou spolu neoddělitelně spjaty

Billy

Smrt patří k životu právě jako život ke smrti. Jedno bez druhého nemůže existovat, neboť obě tyto hodnoty jsou na sobě natolik závislé jako bdělost a spánek. A stejně jako se dostaví spánek, aniž by mu člověk mohl uniknout, tak se na konci dní dostaví i smrt – ať už si to přeje či nikoliv. O tom však člověk během svého života přemýšlí zřídka a nebo vůbec, nemluvě o tom, že by v něm mohly vzniknout city, jež se smrtí zabývají. Myšlenky na smrt dokonce vypuzuje ze svého vědomí, ačkoliv by bylo lepší, aby o tom důkladně přemýšlel a porozuměl tak skutečnému smyslu smrti, neboť tím by si vyjasnil i

dadurch würde auch der Sinn des Lebens klar. Doch mitnichten werden ein Gedanke und ein Gefühl darauf gerichtet, und dies obwohl der Mensch täglich mit Hiobsbotschaften von Krieg, Verbrechen, Unglücksfällen, Mord und Katastrophen konfrontiert wird, die tausendfachen Tod fordern. Aber kaum jemand denkt daran, dass dieser Tod auch das eigene Leben treffen kann. Ganz offenbar scheinen viele Menschen zu glauben, dass der Tod nur die andern treffe, jedoch nicht die eigene Person. Doch genau das ist nicht der Fall und stimmt also nicht, denn alle Menschen haben gleiche materielle Körper, die dem Alterungsprozess und der Vergänglichkeit eingeordnet sind und also früher oder später sterben und dem Tod anheimfallen werden. Natürlich ist es dabei ein grosser Unterschied, ob ein natürlicher, unglücks-, krankheits- oder gewaltmässiger Tod stattfindet, doch so oder so wird er für jeden einzelnen Menschen unvermeidlich sein. Darum soll der Mensch stets darauf bedacht sein, sich gedanklich und gefühlsmässig mit der Tatsache des unvermeidlichen Todes auseinanderzusetzen, und zwar sowohl

smysl života. Leč tomu člověk své myšlenky a city v žádném případě nevěnuje, a to i přesto, že je denně konfrontován s neblahými zprávami o válkách, zločinech, neštěstích, vraždách a katastrofách, které si žádají tisícinásobnou smrt. Avšak stěží někdo pomyslí na to, že tato smrt může potkat i jeho vlastní život. Mnoho lidí zdá se zcela očividně věří, že se smrt týká pouze ostatních, nikoliv však vlastní osoby. Nicméně právě tak tomu není a nesouhlasí to tedy, neboť všichni lidé mají stejná materiální těla, jež podléhají procesu stárnutí a pomíjivosti, a tak dříve či později zemřou a propadnou smrti. Samozřejmě je velký rozdíl, zdali dojde k přirozenému, nešťastnému, nemocí zaviněnému nebo násilnému úmrtí, avšak tak jako tak je smrt pro každého člověku nevyhnutelná. Proto by měl neustále dbát na to, aby se s faktem nevyhnutelné smrti myšlenkově a citově vypořádával, a sice jak ohledně vlastní

in Hinsicht auf die eigene Person wie auch hinsichtlich der nächsten Angehörigen und der Mitmenschen überhaupt. Durch dieses vernünftige Denken und durch die daraus entstehenden kontrollierten Gefühle entsteht die Gewissheit, dass der Tod sowohl zum Leben gehört wie auch zur unaufhaltsamen Evolution, wie auch das Leben zur Evolution und zum unumgänglichen Tod gehört. Daher soll der Tod niemals verdrängt, sondern als Gevatter für ein Weiterleben im Jenseitsbereich erkannt werden, der der Geistform den Weg für eine Wiedergeburt ebnet. Also muss der Mensch der Tatsache des Todes ins Gesicht blicken und dessen Sinn und Zweck erkennen und sich bewusst werden, dass nur durch den Tod ein Fortschritt in ein weiteres Leben erfolgen kann. Der Mensch muss sich mit dem Tod vertraut machen, der mehr bedeutet als nur das Sterben des materiellen Körpers. Und tatsächlich, wird gründlich über Leben und Tod sowie über das Sterben und den Sinn des Lebens – der bewusste Evolution bedeutet – nachgedacht, dann ist die Gewissheit des Todes nicht schwierig einzusehen. Das Universum ist sehr alt, doch

osoby, tak ohledně svých nejbližších rodinných příslušníků a bližních vůbec. Vlivem tohoto chápavého myšlení a z něho plynoucích kontrolovaných citů vzniká jistota, že smrt patří k životu a k nezadržitelné evoluci stejně jako život patří k evoluci a k neodvratné smrti. Proto člověk nikdy nemá smrt potlačovat, nýbrž ji má rozpoznat jako kmotřičku dalšího života v oblasti onoho světa, která formě ducha připravuje cestu pro znovuzrození. Musí se tedy ke skutečnosti smrti postavit čelem, rozeznat její smysl a účel a uvědomit si, že pouze jejím prostřednictvím může nastat pokrok do dalšího života. Musí se obeznámit se smrtí, která znamená více než jen skon materiálního těla. A vskutku: přemýšlí-li člověk důkladně o životě a smrti, jakož i o umírání a smyslu života – jenž znamená vědomou evoluci –, pak mu nečiní obtíže pochopit jistotu smrti. Vesmír je velice starý, leč neexistuje v něm

gibt es darin kein materiell-körpergebundenes Lebewesen, weder tierischer noch menschlicher Natur, das unsterblich wäre. Unsterblich nämlich ist nur die schöpferische Energie, aus der auch alle Geistformen animalischer und menschlicher sowie pflanzlicher Natur bestehen. So liegt es auch in der Natur des menschlichen Körpers, dass er vergänglich, verletzlich und unbeständig ist, und zwar ganz gleich wie dieser Körper auch immer geartet ist, ob dick ob dünn, ob schön oder hässlich. In jedem Fall schreitet er von der Geburt an über das Leben unaufhörlich dem Sterben und dem Tod entgegen, wobei nichts ihn davon abzuwenden vermag. Auch Reichtum oder Armut spielen für den Tod keine Rolle, auch nicht körperliche Kraft oder Schwäche, nicht Schmeichelei und Heuchelei, keine Bestechung, kein Beten und kein Fluchen oder irgendwelche andere Dinge, die sich der Mensch ausdenken könnte, um dem Tod entrinnen zu können. Der Tod nämlich macht keine Unterschiede, und er holt alle, die einmal geboren sind.

Denkt der Mensch über den Tod nach, dann befällt ihn erstlich in gewisser Weise ein Unbe-

ani jediný živočich s materiálním tělem, který by byl nesmrtelný, ani zvířecího, ani lidského rázu. Nesmrtelná je totiž pouze tvořivá energie, z níž sestávají též všechny formy ducha animální, lidské i rostlinné povahy. Také pro lidské tělo je tedy přirozené, že je pomíjivé, zranitelné a nestálé, a sice nehledě na to, jak je uzpůsobené, zda je tlusté či hubené, hezké či ošklivé. V každém případě kráčí od narození během života nezadržitelně vstříc umírání a smrti, aniž by jej od toho mohlo cokoliv odvrátit. Pro smrt nehraje žádnou roli ani bohatství či chudoba, tělesná síla či slabost, lichotky či pokrytectví, jakož ani úplatky, modlitby, kletby nebo jakékoliv jiné věci, které by si člověk mohl vymyslet, aby dokázal smrti uniknout. Smrt totiž nečiní žádné rozdíly a dostihne všechny, kteří se jednou narodili.

Přemýšlí-li člověk o smrti, pak jej zprvu přepadne určitá stísněnost a vzbudí v něm neklid, jelikož

hagen und lässt ihn unruhig werden, weil er zu Beginn seiner Gedanken und Gefühle im Tod etwas Bedrohliches zu erkennen und zu verspüren glaubt. Doch diese reale Reaktion ist auch hilfreich, denn sie lässt erkennen, dass der Tod tatsächlich unausweichlich überall und ständig gegenwärtig ist. Zwar kennt der Mensch den Zeitpunkt seines Todes nicht, an dem dieser das Leben niederstrecken wird, doch muss er stets die Gewissheit haben, dass das Leben durch den Tod unausweichlich ein Ende nehmen wird. Niemand weiss, wann ihm die letzte Stunde schlägt, die schon die nächste sein kann – oder vielleicht auch am nächsten Tag, in einer Woche, in einem Monat oder Jahr, in einem Jahrzehnt oder in deren drei oder vier. Kein Mensch kann sich selbst – auch nicht seinem Nächsten – garantieren, dass er die nächste Nacht noch leben wird. Schon der winzigste Umstand vermag zu bewirken, dass Gevatter Tod sein Recht fordert und dass der Mensch seine materielle Welt plötzlich und unvorhergesehen verlassen muss. Die Ursachen dafür können vielfältig sein und gar in der Nahrung, in der Atemluft

bude vlivem svých počátečních myšlenek a citů ve smrti spatřovat a pociťovat něco údajně hrozivého. Tato reálná reakce je však rovněž užitečná, neboť díky ní člověk rozpoznává, že smrt je skutečně nevyhnutelně všude a neustále přítomná. Člověk sice okamžik svého úmrtí, v němž smrt skolí jeho život, nezná, leč neustále musí mít jistotu, že život nevyhnutelně skončí smrtí. Nikdo neví, kdy mu udeří poslední hodinka, jež může nastat již vzápětí – anebo možná i následující den, za týden, měsíc či rok, za deset, třicet nebo čtyřicet let. Žádný člověk nemůže sám sobě ani svému bližnímu garantovat, že bude následující noc ještě naživu. I ta sebemenší okolnost může způsobit, že se kmotřička Smrt bude domáhat svého práva a člověk bude muset náhle a nepředvídaně opustit svůj hmotný svět. Příčiny pro to mohou být rozmanité a mohou spočívat i

oder in der Medizin liegen, in Giften und allerlei Dingen, worüber sich der Mensch niemals Gedanken macht. Alles ist letztendlich möglich, dass der Tod dem Leben ein Ende bereitet, denn er bedarf keiner speziellen Aufforderung oder Regel, denn diese macht er sich in jedem Fall selbst. Wohl vermag der Mensch zu bestimmen, welche Werke er in seinem Leben erschaffen und welche Form der Liebe, des Wissens und der Weisheit sowie seines Friedens, der Freude und der Freiheit er sich aufbauen und aneignen will, um die Existenz seines Lebens evolutiv zu erfüllen, doch letztendlich hat er trotzdem keine Macht darüber zu bestimmen, wann der Tod nach ihm greifen wird. Selbst wenn der Mensch sich selbst tötet, besitzt er keine Macht darüber, denn durch die Selbsttötung entweicht er nur der wirklichen Zeit, die durch ihn selbst festgelegt wird, folglich wird ein Richten des eigenen Lebens zu einem Fakt der Zerstörung und der feigen Flucht aus dem Leben und vor der Wahrnehmung der Verantwortung gegenüber diesem und gegenüber dem Tod.

ve výživě a dýchatelném vzduchu anebo v medicíně, jedech a všemožných dalších věcech, které člověku nikdy nepřijdou na mysl. K tomu, že smrt ukončí život, může vést koneckonců cokoliv, neboť smrt nepotřebuje žádnou speciální výzvu nebo pravidlo, jelikož ty si v každém případě uděluje sama. Člověk si sice může určit, jaká díla si ve svém životě přeje vytvářet a jakou formu lásky, vědění a moudrosti, jakož i svého míru, radosti a svobody si přeje vybudovat a osvojit, aby evolutivně naplnil existenci svého života, avšak nakonec přesto nemá žádnou moc určit, kdy po něm sáhne smrt. Dokonce, i když se zabije sám, nemá nad tím žádnou moc, neboť sebevraždou pouze uniká skutečnému času, jenž si stanovuje sám, takže se souzení vlastního života stává faktem zničení a zbabělým útekem ze života a před vnímáním zodpovědnosti vůči životu a vůči smrti.

Stirbt der Mensch, dann verliert er seinen physischen Körper mit all seinen körperlichen Kräften. Er verliert aber auch all seine ihm im Leben lieb gewordenen Menschen, seine Familie und Freunde sowie all die Bekannten und sonstigen Mitmenschen. Er muss all seinen Besitz auf der materiellen Welt zurücklassen, so auch all seine Macht und seinen Ruhm, wie auch all seine Fähigkeiten und Möglichkeiten. Er kann nichts ins Jenseits mitnehmen, denn im Totenreich existieren keine materiellen Dinge wie auf der Welt, auf der das aktuelle Leben gelebt wird. Er kann auch von niemandem begleitet werden, wenn er, der Mensch, vom Leben in den Tod übergeht; keine Freunde, keine Lieben und keine Bekannten kann er mitnehmen, denn im Reiche des Todes existiert nur die Energie des Geistes und die Energie des Universalbewusstseins, der Schöpfung. Wenn der Mensch stirbt, dann muss er alleine sterben, auch wenn er von seinen Lieben, Freunden und Bekannten auf dem Weg des Sterbens begleitet wird. Dies ist jedoch keine Todesbegleitung, sondern nur eine Sterbebegleitung, die das Alleinsein im Tod und im Sterben

Pokud člověk zemře, ztrácí své fyzické tělo se všemi jeho tělesnými silami. Ztrácí však též všechny lidi, jež si ve svém životě oblíbil, svou rodinu a přátele, jakož i všechny své známé a ostatní bližní. Všechn svůj majetek musí zanechat ve hmotném světě, stejně jako všechnu svou moc a slávu, všechny své schopnosti a možnosti. Na onen svět si s sebou nemůže vzít nic, neboť v posmrtné říši neexistují žádné materiální věci jako na světě, na němž žije svůj aktuální život. Nikdo jej ani nebude moci doprovodit, až on, člověk, přejde ze svého života do smrti; nebude si s sebou moci vzít žádné přátele, blízké ani známé, neboť v říši smrti existuje pouze energie ducha a energie Univerzálního vědomí, Tvoření. Pokud člověk umírá, pak musí zemřít sám, i když ho jeho blízcí, přátelé a známí na cestě umírání doprovázejí. To však není žádný posmrtný doprovod, nýbrž pouze doprovod při umírání, který nic nemění na tom, že je člověk

nicht aufhebt. Sterbebegleitung ist schön und gut, doch ändert sie nichts am Alleinsein beim Sterben, denn dieser Weg muss von jedem Menschen ganz allein gegangen werden und niemand kann ihn beim wirklichen Sterben direkt und in das Totenreich begleiten. So ist die Sterbebegleitung nur eine äusserliche, materielle Angelegenheit, die eine materielle Verbundenheit usw. zum Ausdruck bringen kann, durch die der Sterbende z.B. Liebe zu empfangen und Frieden zu erfahren vermag.

Was der Mensch in den Tod mitnehmen kann, ist nur seine Geistform schöpferischer Natur; mehr jedoch nicht, denn all sein Wissen, seine wirkliche Liebe, seine Weisheit, sein Können, seine Fähigkeiten, Gewohnheiten und Möglichkeiten usw. existieren nicht in ihm selbst, sondern in den Speicherbänken, die alle Zeiten überdauern und von denen nach der Wiedergeburt der Geistform in einem neuen menschlichen Körper die durch den Gesamtbewusstseinsblock neu geschaffene Persönlichkeit impulsartig unterbewusst oder bewusst wieder Wissen «abziehen» kann. Mit dem Tod werden also alles Wissen

ve smrti a v umírání sám. Doprovod při umírání je hezká a dobrá věc, avšak na samotě při umírání to nic nemění, neboť touto cestou se musí každý člověk vydat zcela sám a nikdo ho při skutečném umírání nemůže přímo doprovodit do posmrtné říše. A tak je doprovod při umírání pouze vnější, materiální záležitost, jež může vyjadřovat materiální sounáležitost atd., díky níž může umírající např. přijímat lásku a pociťovat mír.

To, co si člověk může vzít s sebou do smrti, je pouze jeho forma ducha tvořivé povahy; víc však nic, neboť všechno jeho vědění, jeho skutečná láska, jeho moudrost, jeho dovednosti, schopnosti, zvyky a možnosti atd. neexistují v něm samotném, nýbrž v úložních bankách, které přetrvávají všechny časy a z nichž může nová osobnost, vytvořená blokem celkového vědomí, na bázi impulsů podvědomě nebo vědomě opět »stahovat« vědomosti po znovuzrození formy

und alle Anlagen sowie alle Potentiale, die durch Gedanken und Gefühle sowie durch Handlungen und Emotionen usw. durch die Persönlichkeit angesammelt wurden, aufgehoben und endgültig in den Speicherbänken abgelagert, wonach dann durch einen Verarbeitungsprozess des Gesamtbewusstseinsblocks die alte Persönlichkeit aufgelöst wird, um einer neuen Platz zu machen, die neu erschaffen wird.

Bemüht sich der Mensch während seines Lebens, sich dieses richtig und evolutiv zu gestalten und zu erfüllen sowie sich bewusst auf den Tod vorzubereiten, dann wird er auch Ehrfurcht dem Tod gegenüber erlangen, so aber auch Zuversicht gewinnen und bewahren, um am Ende seiner Tage den Tod würdig zu empfangen und wirkungsvoll und furchtlos mit den Erfahrungen umzugehen, die während des sterbenden Überganges zum Tod in Erscheinung treten. Wenn sich der Mensch während seines Lebens wahrheitlich schult, um eine Bewusstheit in bezug des Todes und des Sterbens zu entwickeln, dann wird er fähig sein, mit seinem Sterben und mit seinem Tod in der würdigen Weise umzuge-

ducha v novém lidském těle. Smrtí se tedy veškeré vědomosti, vlohy i potenciály, které osobnost člověka nashromáždila svými myšlenkami, city, jednáními a emocemi atd., ruší, uschovávají a definitivně ukládají v úložních bankách, načež proces zpracovávání bloku celkového vědomí rozkládá starou osobnost, aby uvolnil místo osobnosti nové, jež se nově vytváří.

Snaží-li se člověk během svého života utvářet tento správně a evolutivně, naplnit jej a rovněž se vědomě připravit na smrt, pak dospěje též k úctě vůči smrti, stejně jako si vypracuje a uchová důvěru, že na konci svých dnů přijme smrt důstojně a že bude účinně a nebojácně zacházet se zkušenostmi, které se během přechodu umírání ke smrti objevují. Pokud se člověk během svého života pravdivě školí, aby v sobě rozvinul uvědomění ohledně smrti a umírání, tak bude schopen se svým umíráním a se svou smrtí důstojně zacházet, jak si obě tyto hodnoty zasluhují.

hen, wie beide es verdienen. Lösen sich dann die einzelnen Funktionen des materiellen Körpers schrittweise auf, dann treten Freude und Frieden sowie wahre Liebe und eine grenzenlose Freiheit in Erscheinung, die das strahlende Licht der elementaren geistigen Jenseitsebene erkennen lassen. Das Bewusstsein verfällt in Agonie, wodurch die materielle Welt wie durch einen Schleier verschwindet und einer Sphäre weicht, die voller Harmonie erwallt und in einer strahlenden Helligkeit strahlt, die kein materielles Auge zu erblicken vermag. Der materielle Bewusstseinszustand löst sich auf, und das klare Licht der Schwelle des Todes weist den Weg in die jenseitige, schöpferische Unendlichkeit.

Když se pak postupně rozkládají jednotlivé funkce materiálního těla, vyvstává radost a mír, jakož i pravá láska a neohraničená svoboda, které dávají poznat zářící světlo elementární duchovní roviny onoho světa. Vědomí upadá do agonie, v důsledku čehož materiální svět mizí jako skrze závoj a uniká do sféry, v níž se rozprostře úplná harmonie a která září v planoucím jasu, jež nelze spatřit žádným materiálním zrakem. Materiální stav vědomí se rozloží a jasné světlo prahu smrti ukazuje cestu do tvořivé nekonečnosti onoho světa.

Billy